

حَرْثُ بَارِسَ وَ الْبَيْتُ وَشَرُّهُ

39

عَظَمَاتُ رَحْمَةِ أَيْمَانَ الْمَلِكِ أَنَّهُ كَانَ مَلِكًا مِنْ مَلُوكِ كَلْدَانِ فِي زَمَانِ الْمَلِكِ الْبَاقِلَاقُ وَكَانَ أَحْسَنَ الشُّعْرَاءِ
 سَلَامَةً عَلَى رَأْسِهِ بِعَيْنِهِ فَكَانَتِ الْعَرَبُ تَقْتَدِيهِ وَتُسَلِّمُ مَا طَعَّمَهُ لَهَا الْبَلَاءُ وَكَانَ كَمَا أَنَّ بَابَ وَبَلَاءُ
 وَكَانَ يَتَّبِعُ لَهَا الْعَرَبُ يَفِي بِالْأَمْرِ وَيَكْبِتُ الْحَمْدَ وَفَتَا يَعْبُدُهُ الْحَمَّا قَالُوا خَلَفَتْ عَيْنُكَ الْعَدْلَ وَالْحَمْدَ
 مَا لَمْ يَخْرُجْ عَنْهُ مَالٌ مِنَ الْمَوْلَا وَكَانَ الْبَيْتُ عَلَى عَيْنِهِ يَخْلُصُ إِلَى الْبَيْتِ كَأَنَّهُ قَبِيضُ أَنْوَابِ قَوْمٍ
 وَتَمِيزُ لِقَاءِ الْأَحَادِ فِيهِ خَلَالُ الْخَدَاخِ وَالْعَرَبُ مِنْ جِهَةِ الْمَلِكِ جَالِسِينَ أَيَّامَ قَوْمٍ فِي عَيْنِهِ مِنَ الْأَعْيَادِ
 إِذَا عَلَّ عَلَيْهِ ثَلَاثَةُ حُرَّارٍ أَحْمَرٍ وَرُحَى وَبَلَّغَهُمْ فَضْلُ الثَّلَاثَةِ فَارْسِي وَمَعَهُ مَلِكٌ حَزَنٌ مِنْهُ
 فَتَصْعَقُ وَأَقْنَعُ وَكَانَ مِنْ عَظَمَاتِهِ إِذَا الْفَرَقُ الْبَيْتُ وَأَجَبَتْ عَلَيْهِ طَائِفَةٌ
 خَاصَّةٌ مِنْ حُرِّ الطَّبَقِ وَكَانَ يَمِينًا أَمْرِي أَيْدِي مَوْلَايَ الْحَمْدَ أَنَّ لِرَجُلٍ أَمْرًا أَمْرِي لَهُ صُورٌ مِنْ
 صُورِ أَنْسَانٍ وَفِيهِ بَوْنٌ كَيْسٍ مَلِيحٍ وَمَعَهُ يَفِي بِهِ خَدْمٌ وَاقْتَضَى عَلَيْهِ الْبَيْتُ
 أَجْبَدَ فَطَالَ لَهُ الْمَدِينُ الْعَصْلُ وَبَصُرَ هَذَا الطَّلَعُ فَالْأَمَامُ الْمَلِكُ إِذَا وَضَعَهُ عَلَى يَدَيْهِ الْمَلِكُ
 خَلَا عَمْرًا وَاجْتَمَعَ رَأْسُ رَأْسٍ مَلِكُهُ لَمْ يَتَوَلَّوْا قَلْبًا أَسْمَحَ الْمَلِكُ لَكَ سَمِيحًا وَرَأْسُ الْمَلِكِ
 إِلَيْنَا أَنْتَ تَخْتَلِجُ إِلَيْنَا حَمِيهِ وَأَحْسَنَ إِلَيْنَا
 الْحَمْدُ فَخَلَّ عَلَيْهِ فَوْضُ أَمَامِهِ طَائِفَةٌ مِنَ الزُّبُرِ رَأْسُهَا وَفِي مَسْجِدِهَا طَائِفَةٌ مِنَ الْمَلِكِ وَمَعَهُ
 وَخَلَّ قَلْبًا فَطَمَنَ إِلَيْنَا الْمَلِكُ أَحْمَدُ وَمَا إِلَيْنَا الْعَلَمُ مَا خَرَجَ مِنَ الْكَلَامِ وَشَرُّهُ لَمْ يَأْمُرْ وَخَفِيَ بِهِ
 فِي الْأَنْبِلِ لَوْ هَذَا فَكُلُّ مَا سَمِعْتَ مِنْ سُلَامَةٍ عَنْ فِيمَا مِنْ أَمْرٍ أَجْمَعًا مَعْنَى ذَلِكَ قَدْ دَخَلَ سُلَامَةً مِنَ الْأَمْرِ
 فَمَا أَقْضَى الْمَلِكُ وَأَعْلَى الْقَبْلِ سَمِعَ الشَّامُ وَشَرُّهُ أَحْسَنَ إِلَيْنَا فَكُلُّ ذَلِكَ حَمْدُ أَقْضَى الْقَبْلِ
 إِلَيْنَا مَا تَقُولُ حَمْدًا فَطَلَعَتْ أَجْمَعُ إِلَيْنَا تَخْتَلِجُ إِلَيْنَا حَمْدًا إِلَيْنَا وَالْمَعْلُ إِلَيْنَا

وَهَذَا الْحَمْدُ الْمَشْهُورُ زَاءُ الدَّمْعِ

الْبَيْتُ الْرَّابِعَةُ وَالْثَمَنُ قَوْمٌ

فَالْتَمَسَ الْمَلِكُ مَسْجِدًا مِنْ خَدْمَتِهِ وَأَخْلَقَ الْبَيْتَ وَمَعَهُ بَقَاةٌ وَفِيهَا بَقَاةٌ
 فَكَانَ وَمَعَهُ مَسْجِدًا مِنْ خَدْمَتِهِ مِنْ كَلَامِهِ أَمْرٌ يَخْلُصُ إِلَيْنَا عَلَيْهِ وَمَعَهُ أَطْلَسَ وَمَعَهُ كَيْسٌ
 فِيمَا يَنْظُرُ فَخَلَّ عَلَى الْمَلِكِ وَسَلَّمَ عَلَيْهِ سَلَامًا لَمَّا لَمَعَتْ وَوَضَعَ أَمَامَهُ مِنْ بَيْتٍ مِنَ الشُّعْرَاءِ
 وَالْبَقَاةُ لَمْ يَسْمَعْ إِلَّا مِنْ مِثْلِهِ فَاسْتَنْبَحَ كُلُّ مَنْ خَصَّ بِهِ الْمَلِكُ أَنَّ أَمَامَهُ الْمَلِكُ مَا يَحْمَدُهُ

[illegible]

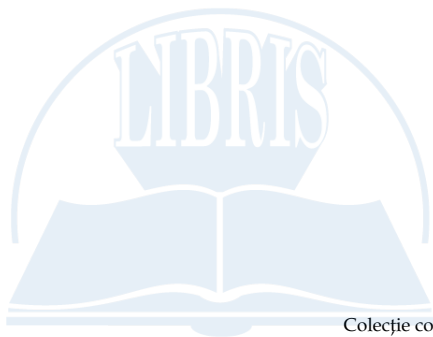
Creat cu pasiune și savoir-faire. Un volum Baroque Books & Arts.

〇 SUTĂ ȘI UNA DE NOPTI

Traducere din limba germană de
ALEXANDRU AL. ȘAHIGHIAN

(ADRI)®

Colecție coordonată de Dana MOROIU

101 NACHT

Copyright © 2012 Manesse Verlag,

a division of Verlagsgruppe Random House GmbH, München, Germany.

Translated from the German translation of the original Arabic manuscript of

Kitāb fihi ḥadīṭ mi'at layla wa-layla (AKM513) by Claudia Ott.

Copyright © 2014 The Aga Khan Museum. Published under arrangement with

The Aga Khan Museum, Toronto, Ontario, Canada.

All rights reserved.

Images from the original Arabic manuscript of

Kitāb fihi ḥadīṭ mi'at layla wa-layla (AKM513)

Copyright © 2014 The Aga Khan Museum. Published under arrangement with

The Aga Khan Museum, Toronto, Ontario, Canada.

All rights reserved.

© Baroque Books & Arts®, 2014

Imaginea copertei: Ana Wagner

Concepție grafică © Baroque Books & Arts®

Redactor: Simona KESSLER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

101 de nopți / ed.: Claudia Ott;

trad.: Alexandru Al. Șahighian. - București: Baroque Books & Arts, 2014

ISBN 978-606-8564-11-1

I. Ott, Claudia (ed.)

II. Șahighian, Alexandru Al. (trad.)

82-31=135.1

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse fără acordul scris al deținătorului de copyright, conform Legii Dreptului de Autor.

Prima traducere din limba arabă în limba germană,
după manuscrisul andaluz din Muzeul Aga Khan, de
CLAUDIA OTT

Ediție completată cu imagini ale manuscrisului original ce
datează de la 1234, descoperit de Claudia Ott la Aga Khan

POVESTEA INSULEI KAMFORA

Se spune, Preamărite Emir, povesti ea mai departe, că șahul Persiei, Șapur Ibn Kisra, mai cunoscut sub numele de Anușîrvân, ședea odată cu vizirii săi și cu alți dregători în sala cea mai de sus a palatului său, când deodată zări în deșert ridicându-se un nor de praf.

Cercetând norul mai îndeaproape, zări răsărind din colb un războinic călare aidoma unui munte înfricoșător dintr-o mare învolburată.

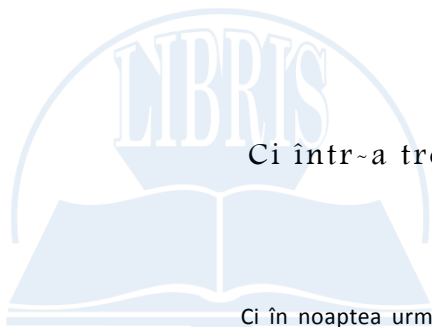
Iar călărețul acesta se apropia cu iuțeală năprasnică de poarta palatului.

De cum ajunse în fața ei, strigă cu glas tunător:

– Am venit să-i aduc Preamăritului Șah o veste însemnată!
Șahul porunci să fie lăsat să intre.

Era un șeic bătrân, cu chipul brăzdat de vremuri și grele încercări.

Ajunsă aici, Șeherezada văzu zorii mijind și tăcu. Califul, însă, vrăjit de povestea ce-o auzise, se sculă, încuie ușa iatacului ei, își puse pecetea pe ușă și plecă să mai vadă de treburile împărăției.

Ci într-a treisprezecea noapte...

Așa ne spune Făharâyis, filozoful:

Ci în noaptea următoare, califul se-ntoarse și, rupând pecetea, se-mpreună cu fata până la ceasul știut.

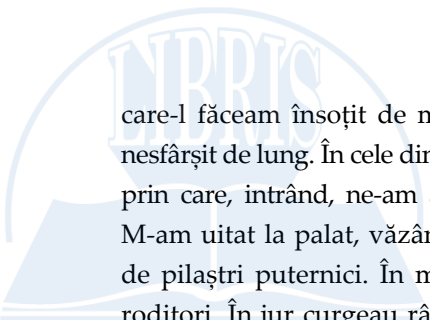
Atunci Duniyazada strigă către ea:

– Ah, Șeherezadă, soră iubită, istorisește, rogu-te, mai departe Preamăritului Stăpân, Emirului nostru, minunatele tale povești!

– Chiar așa am să fac, spuse ea. Și iată cum merge povestea mai departe:

Bătrânul șeic intră așadar în palat, înfățișându-i-se șahului, și pe dată îndreptă vorba către acesta:

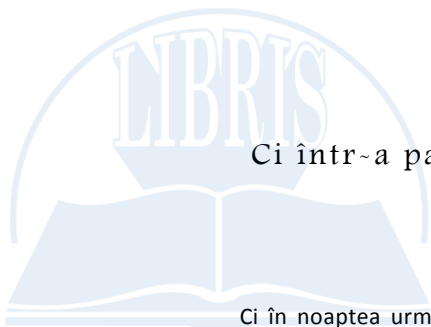
– Preamărite Șah, am călătorit prin lumea întreagă. Am văzut Hindustanul, China și Palestina. Numele meu este Siâd Ibn Imlâk cel Tânăr și am trei sute de ani bătuți pe multe. Nu este ostrov pe mare pe care să nu fi pășit. Ce vreau să-ți spun, Stăpâne Preamărit, e asta: Străbătând țările și cutreierând mările, mergând neconținut din loc în loc și din insulă în insulă, am ajuns în cele din urmă și în China, iar acolo într-un oraș numit al-Barka. Apropiindu-ne de acesta, locuitorii săi ne-au ieșit în întâmpinare înarmați cu ciomege, săbii și sulite. Din cetate răzbătea o larmă grozavă. Încremeniserăm cu toții de spaimă, căci în afara orașului nu era loc unde să ne fi putut adăposti. Regele de acolo se numea Hamdân. Ne-am îndreptat așa-dar spre cetate, coborând de pe cai. De îndată am fost prinși și duși în fața regelui. Am pășit într-un palat nemaivăzut, ce nu poate fi descris în cuvinte. Drumul prin castel, pe

care-l făceam însoțit de mabeingiul Curti, mi s-a părut nesfârșit de lung. În cele din urmă am ajuns la o poartă mare prin care, intrând, ne-am aflat într-un uriaș parc circular. M-am uitat la palat, văzând că avea ziduri înalte întărite de pilaștri puternici. În mijlocul parcului creșteau pomi roditori. În jur curgeau râuri pe malurile cărora creșteau cuișoare, șofran și cardamon; mici canale din aur străbăteau grădinile. Chiar în inima parcului era un foișor din aur roșiatic, iar în vârful lui se găsea un păun roș-auriu cu ochi din rubine și picioare din smaralde verzi, bătut tot cu felurite alte pietre scumpe. Șeicul povesti mai departe: Apoi mabeingiul mă lăsă singur, intrând în sala unde se afla regele pentru a cere încuviințarea de a fi adus înaintea sa. Iar regele porunci să fiu adus. Când am intrat, l-am văzut pe rege șezând pe tron și având la dreapta lui douăzeci de fete, iar la stânga lui, tot pe-atâtea. Pe creștetul său strălucea o coroană bătută cu nestemate de cele mai felurite culori, și el purta un veșmânt țesut cu fire de aur. În fața lui stăteau jupânesele Curti aidoma unor luni pline. Mabeingiul se temea în fața stăpânului său și la fel făcui și eu. Regele rosti un salut din care însă n-am priceput o iotă. Apoi vorbi un timp cu mabeingiul, care se-ntoarse apoi spre mine, întrebându-mă: „Cum ai ajuns pe aceste meleaguri?”

„Am auzit vorbindu-se de cârmuirea înțeleaptă a regelui vostru, i-am răspuns eu, și de dreptatea cu care își conduce supușii. Iată de ce am venit în acest regat, ca să văd toate astea cu ochii mei mai înainte de-a mă reîntoarce, de-o vrea Allah, în țara mea...”

Ajunsă aici, Șeherezada văzu zorii mijind și tăcu. Califul, însă, vrăjit de povestea ce-o auzise, se sculă, încuie ușa iatacului ei, își puse pecetea pe ușă și plecă să mai vadă de treburile împărăției.

Ci într~a paisprezecea noapte...

Așa ne spune Făharâyis, filozoful:

Ci în noaptea următoare, califul se-ntoarse și, rupând pecetea, se-mpreună cu fata până la ceasul știut.

Atunci Duniyazada strigă către ea:

– Ah, Șeherezadă, soră iubită, istorisește, rogu-te, mai departe Preamăritului Stăpân, Emirului nostru, minunatele tale povești!

– Chiar așa am să fac, spuse ea. Și iată cum merge povestea mai departe:

După ce șeicul sfârși de vorbit, regele vru să știe:

– Vizirul îmi spune că-i știi pe toți stăpânitorii lumii.

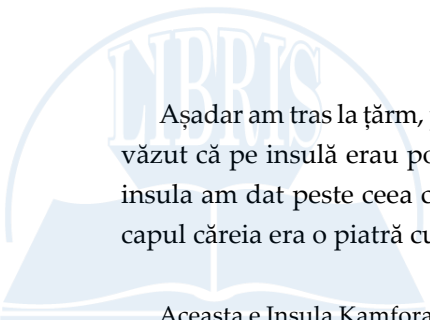
– Da, Preamărite Stăpân, e întocmai așa, încuviință șeicul, adăugând următoarele: În lume sunt cinci împărați. Împărăția cea mai întinsă e a stăpânitorului perșilor, urmează împăratul Lumii de Mijloc, și vin apoi împăratul turcilor, împăratul hindușilor și cel al bizantinilor. Aceștia cinci sunt cei mai însemnați, toți regii ceilalți vin după ei.

Șeherezada povesti mai departe:

– Ai vorbit cu dreptate, spuse regele și mă pofti să rămân o vreme la el.

Mabeingiuil mă conduse la un palat, unde rămăsei ca oaspete al stăpânului său o lună întreagă, timp în care regele îmi făcu nenumărate daruri scumpe și-mi dădu chiar o corabie înzestrată cu de toate.

Așa că urcai pe corabie cu alți câțiva bărbați, călătorind pe mare până ce-am zărit în depărtare o stâncă, care, atunci când am ajuns la ea, s-a dovedit a fi un ostrov de un alb strălucitor.

Așadar am tras la țarm, povesti șeicul mai departe, și-am văzut că pe insulă erau pomi roditori și râuri. Colindând insula am dat peste ceea ce părea a fi o ușă în pământ, la capul căreia era o piatră cu inscripția:

Aceasta e Insula Kamfora, unde a locuit Imlâk cel Tânăr. Tot avutul și comorile lui se află tănuite în locul acesta vegheat de un străjer cu meșteșug. Nimeni în afară de fiii lui Imlâk cel Tânăr nu poate intra în locașul averii și al comorilor.

Șeicul povesti mai departe:

– Am încercat cât am încercat să clintesc piatra din loc, dar n-am izbutit nicicum. Așa că m-am întors la corabie, nutrind în mine gânduri despre comoara ce nu poate fi descrisă în cuvinte. Am plecat iar cu corabia plutind peste adâncuri și brăzdând valurile mării până ce-am ajuns aici la tine, Preamărite Șah. Îți cer ajutorul, Preainălțate, pentru a lua din Insula Kamfora avuția și comorile.

– Oare-i adevărat ce-mi povestești, bătrâne șeic? îl întrebă șahul.

– E-adevărat, îl încredință acesta.

Atunci șahul puse să i se aducă șeicului tot ce ceruse: scule felurite, securi și cazmale. După care alese dintre supușii împărăției sale o sută dintre cei mai curajoși bărbați să-l însoțească pe șeic, și-i mai dădu hrană pentru drum și bani.

Bătrânul urcă pe corabie și ieșiră în larg. El le povestise însă însoțitorilor săi că în acel ostrov trăiau niște creaturi care nu cunoșteau altă mâncare în afară de carnea de om. Aceste grozave creaturi obișnuiau să le smulgă oamenilor pielea de pe cap, pentru a scoate apoi din creierele lor

arome de tot felul și camfor. Țestele însă le atârnavă în casele lor, adorându-le și întrebându-le cu privire la tot ce voiau să știe. Atunci, din gurile acelor capete le vorbeau mici demoni, care le răspundeau la toate întrebările.

Ajunsa aici, Șeherezada văzu zorii mijind și tăcu. Califul, însă, vrăjit de povestea ce-o auzise, se sculă, încuie ușa iatacului ei, își puse pecetea pe ușă și plecă să mai vadă de treburile împărăției.

Ci într-a cincisprezecea noapte...

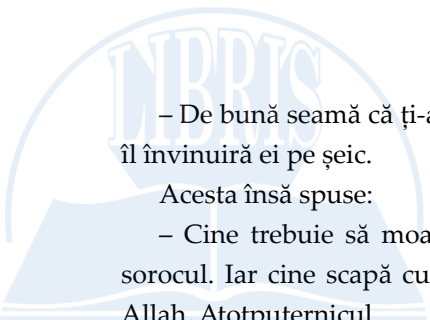
Ci în noaptea următoare, califul se-ntoarse și, rupând pecetea, se-mpreună cu fata până la ceasul știut.

Atunci Duniyazada strigă către ea:

– Ah, Șeherezadă, soră iubită, istorisește, rogu-te, mai departe Preamăritului Stăpân, Emirului nostru, minunatele tale povești!

– Chiar așa am să fac, spuse ea. Și iată cum merge povestea mai departe:

După ce șeicul Siâd Ibn Imlâk și însoțitorii săi străbătuseră drum lung pe mare, iată că li se termină apa de băut, așa încât se îndreptară spre prima insulă ieșită în cale cu gând să-și umple butoaiele. Pe când tocmai se îndeltniceau cu asta, auziră deodată o vâjâitură năprasnică. Ridicând capul spre cer, numai ce apucară să zărească un păsăroi care se repezi înșfăcându-l pe unul din ei și dispărând cu el în gheare. Printre bărbați se stârni o zarvă cumplită.

– De bună seamă că ți-ai pus în gând să ne prăpădești, îl învinuiri ei pe șeic.

Acesta însă spuse:

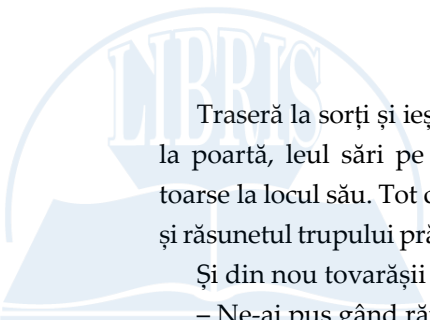
– Cine trebuie să moară moare când i se împlinește sorocul. Iar cine scapă cu zile trăiește fiindcă așa a vrut Allah, Atotputernicul.

Rămaseră în acel loc toată ziua, iar când se-nnoptă, auziră iar un huiet cumplit. De data asta larma venea dinspre mare. Speriați de moarte, priviră într-acolo, și ce văzură? Niște fetișcane frumoase ca niște luni pline, cu părul despletit lăsat pe coapse.

Corăbierii merseră spre ele, iar fetele nu dădură semn că ar fi vrut să fugă, fiind, dimpotrivă, prietenoase și bucurându-se de tovărășia lor. Așa se face că fiecare din ei își petrecu noaptea cu una dintre ele. De cum se crăpă de ziuă, însă, fetele își aruncară unele altora câteva vorbe după care se cufundară în valuri, fără ca vreunul din corăbieri să fi reușit s-o țină barem pe una în loc.

Cum vântul le era prielnic, se suiră pe corabie și merseră mai departe pe mare până la Insula Kamfora. De departe, insula strălucea ca argintul. Se îndreptară spre ea și, apropiindu-se îndeajuns, aruncară ancora, descărcară sculele trebuincioase și coborâră pe uscat. Ajunși la locul cu pricina, îndepărtară cu cazmaua pământul din jurul pietrei, legară o funie de piatră și traseră cu toții de funie. Izbutiră într-adevăr să clintească piatra din loc, iar sub ea dădură de o placă de marmură, pe care o scoaseră de-acolo. Dedesubt zăriră gura unei peșteri. Intrară ținând în mână lumânări aprinse și înaintară până la o poartă de fier, la dreapta căreia ședea pe un soclu un leu dăltuit.

– Care din voi intră primul? îi întrebă șeicul.

Traseră la sorți și ieși unul din ei. De cum acesta ajunse la poartă, leul sări pe el, sfâșiindu-l, după care se reîntoarse la locul său. Tot ce mai auziră fură tipătul bărbatului și răsunetul trupului prăbușit într-un coridor ce părea uriaș.

Și din nou tovarășii lui se stropșiră la șeic:

– Ne-ai pus gând rău la toți și vrei să ne pierzi!

Șeicul, însă, cercetă leul cu luare-aminte și, descoperindu-i meșteșugul, opri mașinăria dihaniei. Apoi așeză o lespede în dreptul intrării în coridor, și cu toții pășiră pe ea cu băgare de seamă, mergând mai departe până la o altă lespede de marmură neagră. Chiar la mijlocul ei se găsea o măciulie care trebuia răsucită. Așadar răsuciră măciulia, iar lespeda se ridică și sub ea zăriră niște trepte. Coborâră pe ele până jos. Dintr-o ușiță întredeschisă scliffea o lumină. Merseră într-acolo și deodată se pomeniră într-o piață mare, întinsă, în mijlocul căreia dintr-un izvor țâșnea apă. În jurul izvorului erau pomi cu roadele lor, iar în crengi zăriră felurite păsărele. Dar toate acestea erau din aur și argint. În dreptul izvorului se deschidea poarta unui palat minunat, pentru care nu am cuvinte să-l descriu. În fața porții se găsea un alt străjer cu meșteșug, de data asta în chip de bărbat cu sabia în mână. Mâna i se mișca în sus și în jos, și-n acest timp el se rotea neconținut în jurul lui ca o piatră de moară. Cu o mirare înfricoșată, se-ntoarseră atunci spre Siâd Ibn Imlâk:

– Hai, zi-ne iute, care mai e aici meșteșugul? îl întrebară ei, căci nu doreau să moară cu zile.

– Un bob de zăbavă, îi domoli șeicul, trebuie să mă dumiresc eu însumi.

Ajunsă aici, Șeherezada văzu zorii mijind și tăcu. Califul, însă, vrăjit de povestea ce-o auzise, se sculă, încuie ușa iatacului ei, își puse pecetea pe ușă și plecă să mai vadă de treburile împărăției.

Ci într-a șaisprezecea noapte...

Ci în noaptea următoare, califul se-ntoarse și, rupând pecetea, se-mpreună cu fata până la ceasul știut.

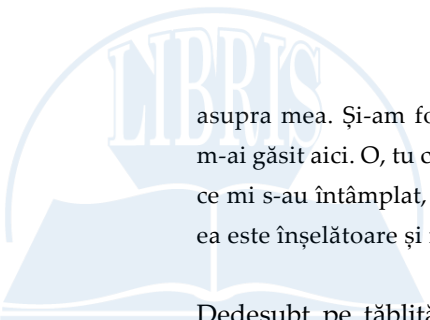
Atunci Dunyazada strigă către ea:

– Ah, Șeherezadă, soră iubită, istorisește, rogu-te, mai departe Preamăritului Stăpân, Emirului nostru, minunatele tale povești!

– Chiar așa am să fac, spuse ea. Și iată cum merge povestea mai departe:

Șeicul îi spuse unuia dintre ei să cerceteze unde-i așezată mașinăria. Omul se apropie la câțiva pași de străjer, dar fu cuprins de o spaimă de moarte și se-ntoarse, dând să fugă îndărăt. În acea clipă, din mașinărie se porni o trambă de vânt care-l spulberă pe bărbat. Văzând grozăvia, toți încremeniră de frică. Șeicul, însă, pricepând acum meșteșugul, îl făcu să se oprească. Intrară așadar în palat și văzură grămezi de aur și de pietre scumpe. Castelul avea o poartă din lemn de agar verde ferecat cu aur lucitor și cu incrustații de abanos și fildeș. Corăbierii dădură aici peste comori din cele mai minunate și nemaivăzute. Descoperiră o încăpere în care se găsea un pat cu picioare din argint alb, iar pe pat era întins un bătrân care părea să doarmă. Purta un veșmânt țesut cu fire de aur. La căpătâi era prinsă o tăbliță din smarald verde, pe care scria cu litere de aur:

Sunt un rege; am clădit cetăți, am croit albie râurilor și am scăpat fecioare din primejdie de moarte până când mi s-a împlinit sorocul și Allah, Atotputernicul, s-a rostit

asupra mea. Și-am fost atunci preschimbat după cum m-ai găsit aici. O, tu care mă privești azi! Învață din cele ce mi s-au întâmplat, și nu te lăsa amăgit de lume, căci ea este înșelătoare și mincinoasă.

Dedesubt pe tăbliță mai erau două stihuri, scrise și acestea cu litere de aur. Ele sunau astfel:

Averea? Tot ce-nalță-s case fără temelie.

Ananghia? Casa cinstei și puterii o smintește.

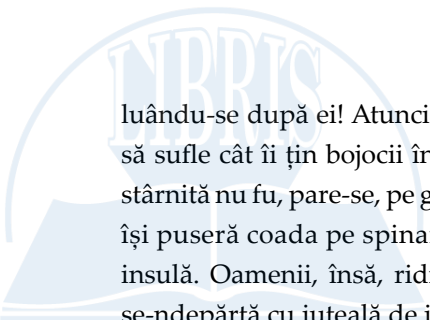
De vrei să afli adevărul despre lume, iată-l:

Deșertăciune-i tot – Allah doar viața o clădește.

Și tot el spune mai departe:

După ce șeicul citi ce scria pe tăbliță, vru s-o ia de acolo. Dar numai ce întinse mâna după ea, că dintr-odată răsună un țipăt îngrozitor care se auzi în tot palatul. Șeicul căzu în genunchi, iar oamenii lui fugiră care încotro. Însăpăimântat de moarte, bătrânul se ridică după un timp. Adună cât putu din comorile care se găseau acolo, apoi își chemă tovarășii și împreună cărară o grămadă de nestemate. Dar nu mai îndrăzni niciunul să desprindă tăblița de unde era.

Încărcară pe vas toată prada și, ieșind pentru ultima oară din palat, așezară piatra la locul ei, așa cum o găsi-seră. În timp ce făceau asta, auziră deodată o larmă grozavă, și ce să vezi? Asupra lor se năpusteau niște creaturi feroase cu gheare! Fugiră toți pe corabie, și de cum se desprinseră de țărm, văzură că întregul ostrov fojgia de aceste creaturi care, Allah-Allah, se aruncau acum în apă,

luându-se după ei! Atunci șeicul le porunci oamenilor săi să sufle cât îi țin bojocii în trâmbițe și goarne. Hărmălaia stârnită nu fu, pare-se, pe gustul creaturilor care, auzind-o, își puseră coada pe spinare și se-nturnară înfricoșate pe insulă. Oamenii, însă, ridicară toate pânzele, iar corabia se-ndepărtă cu iuțeală de insulă.

Ajunsa aici, Șeherezada văzu zorii mijind și tăcu. Califul, însă, vrăjit de povestea ce-o auzise, se sculă, încuie ușa iatacului ei, își puse pecetea pe ușă și plecă să mai vadă de treburile împărăției.

Ci într-a șaptesprezecea noapte...

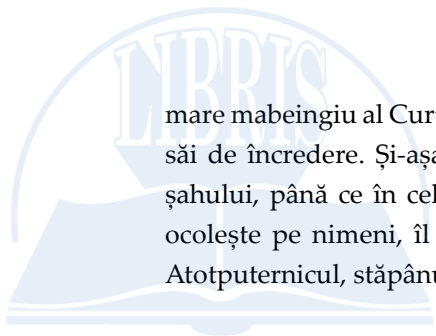
Ci în noaptea următoare, califul se-ntoarse și, rupând pecetea, se-mpreună cu fata până la ceasul știut.

Atunci Dunyazada strigă către ea:

– Ah, Șeherezadă, soră iubită, istorisește, rogu-te, mai departe Preamăritului Stăpân, Emirului nostru, minunatele tale povești!

– Chiar așa am să fac, spuse ea. Și iată cum merge povestea mai departe:

Iar într-a unsprezecea zi a drumului lor spre casă zăriră niște munți înalți și, navigând mai departe, ajunseră în felul ăsta la cetatea lui Anușirvân, șahul perșilor. De îndată ce șahul află vestea, îi trimise șeicului un bidiviu falnic și hamali pentru căratul comorilor și al bănetului. Și tare se mai minună șahul văzând așezate dinaintea sa toate acele bogății, și se bucură mult. Și-l chemă la el pe șeic, numindu-l

mare mabeingiu al Curții și făcând din el unul din oamenii săi de încredere. Și-așa mai trăi cât trăi șeicul la Curtea șahului, până ce în cele din urmă bunul sfârșit, care nu ocolește pe nimeni, îl ajunse și pe el. Lăudat fie Allah, Atotputernicul, stăpânul locuitorilor lumii!